

Nə rəvadır əğniyələr baxa ac qalanə, ya rəb!
Nu nə söz ki, ac qalanə oluna ianə, ya rəb!

Çıxa canı ac qalanın gözünün bəbəklərindən,
Gedib işləsin, qazansın əlinin əməklərindən,
Nədir ağniyəyə xeyri onların yeməklərindən?
Yeməyib acından ölsə, dəxi xoş bəhanə, ya rəb!

Mənə boylə-boylə işdə deməyin söz, ey camaət!
Nəyimə gerek ki, yeksər qırılıb ölür də millət?
Yaradan xudayi-raziq edəcək özü kəfalet,
Nə rəva baxam fəqirə, ürəyim bulanə, ya rəb!

Bu qəzetçilər deyilmi ki, salıb bizi bəlayə?
Elə bir iş olmamış hey verilir səda-sədayə -
Ki, gerek kömək olunsun fəqərayi-binəvayə...
Elə puldu göndərilsin o yanə-bu yanə, ya rəb!

Sənə nə, evin yıxılsın, fəqarə üçün yanırsan?
Atan oğlu qardaşıdır, nə də hiç bir tanırsan?!
İki gözlərimdi pulum, kişi, bir məgər qanırsan?!
Onu vermək olmur axır hər ölən-qalanə, ya rəb!

Fəqəralər əğniyanın tanısın neçin yaxasın?
Əgər acdı qarnı, satsın papağın, çulun-çuxasın;
Edə ağniyə də başqa işə dair öz səxasın,
Məgər azdı bəzlü bəxşi filanə, filanə, ya rəb!

Elə hey qəzet yazırsan, kişi, bircə mətləb anna!
Əməlin gör əğniyanın, yeri varsa, sonra danna!
Pulunu fəqirə versin, bəs acından ölsün Anna?
O məgər ki, Xansənəmdir, qapılar dolanə, ya rəb?!